

توسعه آموزش همگانی در رسانه دیجیتال شهروندی

عابدین واحیدیان

دانشکده مهندسی دانشگاه فردوسی مشهد

vahedian@um.ac.ir

چکیده - تحقیق حاضر به بررسی پیاده سازی یک سامانه آموزش شهروندی با بهره گیری از بستر ارتباطی برخط و با تکیه بر فناوری اطلاعات و ارتباطات می پردازد. این تحقیق با بررسی سابقه موضوع، ظرفیتهای موجود زمانی- مکانی در شهر را برای ارائه آموزشهای همگانی شهروندی مطالعه نموده و چهارچوب معماری تحقق پذیر و اجزاء آن را تبیین می کند. در ادامه، طرح استقرار سامانه ای متشکل از نمایشگرهای کنترل شونده با هدایت محتوا از مرکز معرفی می گردد.

کلید واژه- آموزش شهروندی، آموزش همگانی، آموزش دیجیتالی، نمایشگر پیام متغیر، شبکه رسانه شهری

۱. مقدمه

استفاده از فضا و زمان تردد در مسافرت های درون شهری در برخی کشورهای جهان به منظور ارائه آموزشهای غیر رسمی شهروندی مورد توجه مدیران شهری قرار گرفته است. دلیل اصلی برای سرمایه گذاری و به کارگیری فناوریهای مختلف در آموزش شهروندی، این باور است که مسائل شهری و مشکلات مدیریت آن با افزایش آگاهی شهروندان رابطه معکوس دارد؛ به طوریکه مدیران شهری بالا رفتن سطح یادگیری های نیمه رسمی و غیر رسمی را در قالب آموزش شهروندی، هم در جهت بهبود، سهولت و روان شدن امر مدیریت شهرهای کلان و هم در راستای جلب مشارکت شهروندان در فرآیندهای تصمیم گیری و تصمیم سازی از عوامل غیرقابل چشم پوشی می دانند.

به همین دلیل در بسیاری از شهرهای بزرگ جهان همچنان که سالیان متمادی استفاده از فضای سفر درون شهری برای تبلیغات مورد توجه بوده است، نگرش به این ظرفیت گسترده جهت اطلاع رسانی، ابلاغ مصوبات، پخش مستقیم جلسات مربوط به مسایل شهر و نیز ارائه آموزش های متفاوت به جوامع هدف (کودکان، دانش آموزان، کارمندان، بازنشستگان و سالمندان) هم در اولویت بالایی قرار گرفته است. ظرفیت های مناسبی در کالبد شهری برای آموزشهای غیر رسمی از پیام رسانی در ساده ترین شکل گرفته تا آموزش های مدون، قابل شناسائی بوده و فناوریهای گوناگونی نیز جهت تحقق یک سامانه آموزش شهروندی وجود دارند.

۲. ظرفیت های موجود جهت تحقق آموزش غیر

رسمی

زمان قابل توجه سفر و تردد درون شهری خصوصاً در شهرهای بزرگ می تواند برای ارائه محتواهای آموزشی بصورت غیر رسمی و نیز پیام رسانی بهترین فرصت بحساب می آید. یک دلیل عمده در توجه به این نحوه اطلاع رسانی در فضای درون شهری، قابلیت ایجاد تنوع و تغییر در محتواها و پیام ها به صورت الکترونیکی و با کنترل محلی یا مرکزی است. دلیل دیگر رویکرد به استفاده از کالبد شهر به عنوان یک شبکه آموزش همگانی آن است که همواره درصدی از مردم (خصوصاً در کشورهای جهان سوم و در حال پیشرفت) وجود دارند که فرصت استفاده از رادیو و تلویزیون و مطبوعات را ندارند اما لازم است که در جریان مسایل مهم و اساسی جامعه قرار گیرند. با توجه به اینکه این افراد نیز اوقاتی را در سطح شهر صرف می کنند توجه به محیط ها و رسانه هایی از این گونه، احتمال دریافت آموزش و پیامهای ضروری شهروندی را بسیار افزایش می دهد. تقاطع ها، میادین، پل ها، مساجد، اماکن عمومی و پارک ها برای این نوع شبکه آموزشی و اطلاع رسانی اختصاصی که مدیریت تولید و ارائه محتوی بر آن ضروری می باشد، فضایی بسیار مناسب است.

در کنار این فضای سفر درون شهری، محیط درون وسایل نقلیه عمومی نظیر اتوبوس و قطار شهری نیز گزینه ای مناسب برای این نوع بهره برداری قلمداد می گردد. در بسیاری از کشورها، خصوصاً ژاپن که سفرهای روزمره خانه به محل کار بخش قابل توجهی از برنامه روزانه مردم است،